

Folketingets Sundhedsudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 5. november 2010

THA/ J.nr. 2010-6804

Under henvisning til Folketingets Sundhedsudvalgs brev af 19. oktober 2010 følger hermed socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 65 (SUU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karl H. Bornhøft (SF)

Spørgsmål nr. 65:

”Kan ministeren bekræfte, at nogle kommuner har sat den tid de anvender til at behandle ansøgninger om tilskud til høreapparater helt op til 6 måneder? Finder ministeren at dette er med til at højne behandlingen af høretab hos borgerne, og hvorledes vil ministeren sikre, at denne administrationstid ikke fortsat vil blive længere i takt med at kommunerne skal spare?”

Svar:

Via spørgsmål nr. 656 (SOU alm. del) er Socialministeriet blevet bekendt med en sagsbehandlingstid på hjælpemiddelområdet i en kommune på 6 måneder.

På det sociale område er det i retssikkerhedslovens § 3, stk. 1, fastsat, at kommunalbestyrelsen skal behandle spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt med henblik på at afgøre, om der er ret til hjælp og i så fald hvilken. Reglen skal på den ene side imødekomme borgernes rimelige ønske om at få svar hurtigt og på den anden side ses i sammenhæng med lokale prioriteringer af, hvordan de samlede ressourcer bedst anvendes.

Kommunalbestyrelsen skal efter retssikkerhedslovens § 3, stk. 2, på de enkelte sagsområder fastsætte frister for, hvor lang tid der må gå fra modtagelsen af en ansøgning, til afgørelse skal være truffet. Fristerne skal offentliggøres. Hvis fristen ikke kan overholdes i en konkret sag, skal borgeren skriftligt have besked om, hvornår han eller hun kan forvente en afgørelse. Be-

stemmelsen indebærer, at hver enkelt kommune skal beslutte, hvordan kommunens service skal være på det enkelte område.

Frister kan være længere for typer af sager, som erfaringsmæssigt kræver længere tid, før der kan træffes en afgørelse og kortere for sager, der sædvanligvis kan afgøres på kort tid.

Der er således ikke efter de gældende regler fastsat generelle frister for, hvornår afgørelser skal foreligge eller faste rammer for de tidsfrister, kommunerne kan fastsætte på de enkelte områder, idet fristernes længde vil bero på såvel sagernes karakter som det serviceniveau, der lokalt er fastlagt af kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune. En helt uforholdsmæssig lang sagsbehandlingstid vil imidlertid kunne sidestilles med et afslag med den virkning, at klageinstansen, det vil sige det sociale nævn, kan behandle sagen. Det vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, om sagsbehandlingstiden har en sådan længde.

Det er min opfattelse, at kommunerne i deres arbejdstilrettelæggelse løbende må fokusere på, at sagsbehandlingstiderne holdes så korte som muligt.

Benedikte Kiær

/ Karin Ingemann